

PETER ROBINSON

SLACHTHUISBLUES

LITERAIRE THRILLER

DCI BANKS

Over het boek

Drie ingrediënten voor moord...

In een oude hangar op een verlaten militair vliegveld wordt een verontrustende vondst gedaan: een grote bloedvlek. Menselijk bloed. Van een lichaam is echter geen spoor te vinden. Het lijkt in eerste instantie een opzichzelfstaand mysterie, totdat DCI Alan Banks en zijn team te maken krijgen met de spoorloze verdwijning van twee verdachten in een diefstalzaak. Het politieonderzoek neemt vervolgens een lugubere wending wanneer een vrachtwagen tijdens een hagelstorm verongelukt. Reddingswerkers vinden in het wrak niet alleen het lichaam van de chauffeur, maar ook het lichaam van iemand die al lang voor het ongeluk dood was...

‘Peter Robinson is een geweldenaar en *Slachthuisblues* laat zien waarom. Opwindend, geraffineerd en aangrijpend. Zo spannend dat het je met bonzend hart op het puntje van je stoel doet zitten. Dit moet je lezen!’ – Tess Gerritsen

‘De beste serie die er is.’ – Stephen King

‘Op-en-top Robinson: een plot als een labyrint in combinatie met vernuftig uitgewerkte personages.’ – *The Observer*

Over de auteur

Peter Robinson won met zijn boeken tweemaal de Arthur Ellis Award, de Macavity Award, de Dagger in the Library, de Anthony Award, de Deense Palle Rosenkrantz, de Grand Prix de Littérature Policière en de Martin Beck Award. Elk jaar brengt de in Canada wonende Engelsman de zomermaanden door in Richmond, Yorkshire, het plaatsje dat als inspiratie dient voor het Eastvale van DCI Banks.

Van dezelfde auteur

Verdronken verleden

Kil als het graf

Nasleep

Onvoltooide zomer

Vuurspel

Nachtlicht

Tegenstroom

Zondeval

Stille blik

Schijnbeeld

Woensdagkind

Drijfzand

Hartzeer

Duivelsgebroed

Overmacht

Zwanenzang

Dwaalspoor

Dankbare dood

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Peter Robinson

Slachthuisblues

DCI Banks

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Abattoir Blues

Copyright © 2014 by Eastvale Enterprises, Inc.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Catalien en Willem van Paassen

Omslagbeeld

© Christophe Dessaigne/Trevillion Images

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0703 6

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Sheila

‘Maar kijk nu eens naar die eenzaam gelegen huisjes, elk op zijn eigen terrein, en voor het grootste gedeelte bewoond door arme, onwetende lieden die de wet niet kennen. Denk eens aan de helse wreedheden, de geniepige laagheden die in zulke huisjes jaar in jaar uit begaan kunnen worden, zonder dat iemand erachter komt.’

Sir Arthur Conan Doyle, ‘De bruine beuken’, *De avonturen van Sherlock Holmes* (1892; vert. Simon Vestdijk, 1946)

1

Terry Gilchrist liep het bos uit tegenover de grote hangar, die voor hem opdoemde als een opslagplaats voor gestrande buitenaardse ruimteschepen in New Mexico. Alleen was hij niet in New Mexico; hij was in Noord-Yorkshire.

De hangar stond in het midden van een uitgestrekt stuk gebarsten beton vol onkruid, omringd door een hekwerk van gaas van ruim twee meter hoog met prikkeldraad erboven. Aan de met een hangslot afgesloten dubbele poort hing een groot bord waarop stond: PRIVÉ – VERBODEN TOEGANG. Op zo'n vierhonderd meter van de hangar zoefde er een East Coast-trein voorbij, richting King's Cross.

Gilchrist maakte Peaches' riem los, zoals hij gewoonlijk deed als hij hier was. Het gebied was open genoeg om haar goed in de gaten te kunnen houden en ze kwam altijd terug als hij floot of haar riep.

Peaches snuffelde langs de rand van het hek en vond al snel een doorgang, waarschijnlijk hetzelfde gat dat de jongens gebruikten als ze hierheen kwamen om te cricketen of een jointje te roken en probeerden de plaatselijke meisjes te zoenen. Peaches bleef deze keer niet rondsnuffelen bij het beton en onkruid, maar liep naar de donkere opening van de hangar en verdween naar binnen.

Terwijl hij wachtte tot ze klaar was, zette Gilchrist zijn stok tegen een boom, leunde met gestrekte armen tegen de stam en deed een reeks simpele beenoefeningen die de legerartsen hem hadden voorgeschreven. Ze waren tevreden over zijn

voortgang: na vier maanden kon hij al wandelen, al was het met een stok, terwijl ze het been aanvankelijk al bijna hadden afgeschreven. Maar Gilchrist wilde van die stok af en dat kon alleen als hij stukje bij beetje het beschadigde spierweefsel opbouwde. Zijn been mocht er dan misschien nooit meer hetzelfde uitzien, hij wilde per se dat het weer net zo zou functioneren als vroeger.

Toen hij klaar was, was Peaches nog steeds niet terug en hij floot en riep haar naam. De enige reactie die hij kreeg was geblaf, gevolgd door gejank. Hij riep nog eens, nu met wat meer gezag in zijn toon, maar het gejank hield aan en Peaches liet zich niet zien. Ze kwam niet terug. Wat mankeerde haar in hemelsnaam?

Gilchrist pakte geïrriteerd zijn stok en liep langs het hek om het gat te zoeken waar Peaches doorheen was gegaan. Toen hij het zag zonk de moed hem in de schoenen. Hij was ervan overtuigd dat hij erdoor kon, maar het zou een lastige en pijnlijke aangelegenheid worden. En smerig. Hij riep nog eens. Peaches bleef blaffen en janken, alsof zij hém riep.

Om door het gat te komen moest Gilchrist plat op de natte grond gaan liggen en langzaam naar voren schuiven; hij stak eerst zijn armen erdoor en zette zich af tegen het hek om zich verder te duwen. Liggend op zijn buik kwamen er herinneringen bij hem boven die zijn verstand vervulden van angst, het was meer het cellulaire of musculaire geheugen dan iets anders, en bijna verstarde hij. Toen hoorde hij Peaches blaffen en ging hij verder. Opstaan was eveneens een lastige beweging, want hij kon zijn been nauwelijks buigen zonder dat het extreem veel pijn deed, maar het lukte hem door zich vast te grijpen aan het hek en dat als klimgreep te gebruiken. Ten slotte kwam hij hijgend overeind, leunde met vochtige en modderige kleren tegen het hek, greep zijn stok en liep naar de hangar.

Het was schemerig binnen, maar er kwam voldoende licht

door de grote opening om iets te kunnen zien toen zijn ogen er eenmaal aan gewend waren. Ongeveer dertig meter van hem af stond Peaches bij de muur; ze blafte en kwispelde. Gilchrist liep naar haar toe en vroeg zich af wat de reden was voor haar eigenzinnige gedrag en al die drukte. Zijn irritatie maakte langzaam plaats voor nieuwsgierigheid.

De vloer in de hangar was net als in de omgeving van beton, en hier en daar net zo gebarsten, zodat het onkruid er ondanks het weinige licht doorheen groeide. Hij hoorde de regen tikken op het stalen dak en de wind gieren rond de hoger gelegen donkere ruimten. Terwijl hij op Peaches afliep, betrapte hij zich erop dat hij huiverde.

Zelfs in deze schemer kon hij duidelijk zien dat ze aan een donker vlak op het beton snuffelde, maar er was het licht van Gilchrists mobieltje voor nodig om te zien dat haar interesse een grote bloedvlek met stukjes bot en brokken grijze materie betrof. Onmiddellijk flitste er een beeld van bloed in het zand door zijn hoofd en hij voelde paniek opkomen net als gal in zijn strot.

Beheers je, zei hij tegen zichzelf, waarna hij een paar keer diep ademhaalde en zich vooroverboog om het bij het licht van de telefoon beter te bekijken. Hij had niet de scherpe reukzin van Peaches, maar nu hij zo dichtbij was rook hij de sterke en koperachtige lucht van bloed. Het was een geur die hij zich heel goed herinnerde.

Automatisch kwam de gedachte bij hem op: hier is iemand omgekomen.

‘Een gestolen tractor, verdomme,’ klaagde Annie Cabbot. ‘Dat geloof je toch niet? Nou vraag ik je, Doug, heb ik daarvoor al die jaren mijn best gedaan om inspecteur te worden? Mijn leven op het spel gezet? Behoort dit tot Moordzaken en Overige Gewelddelicten? Een gestolen tractor? Ben ik daarvoor op de wereld gezet?’

‘Het is een plattelandsmisdrijf,’ zei agent Dougal Wilson, die zijn ogen even van de weg haalde om naar Annie te grijnzen. ‘En plattelandsmisdrijven behoren tot overige geweldsdelicten. Althans, volgens de nieuwe commissaris.’

‘Jezus, je zou haast denken dat het alweer verkiezingstijd is.’

‘Nou,’ zei Wilson, ‘het is niet het eerste landbouwwerktuig dat de laatste tijd is verdwenen, om maar te zwijgen van de koeien en schapen. En het is wél een dure tractor.’

‘Maar toch... Is de boer naar wie we toe gaan een vriend van de commissaris?’

‘Nee, al geloof ik wel dat zijn vrouw bevriend is met districtschef Gervaise. Leesclub of zo.’

‘Hm. Ik wist niet dat mevrouw Gervaise boeken las. Stille wateren... Zij en Alan hebben vast veel gemeen. En waar is inspecteur Banks als je hem nodig hebt? Dat zal ik je vertellen. Hij zit in Cumbrië om een weekendje te rollebollen met zijn vriendin.’

‘Volgens mij is het Umbrië, chef,’ mompelde Wilson.

‘Umbrië? Nog erger. Daar schijnt de zon.’ Annie zweeg terwijl Wilson over een smal stenen boogbruggetje reed. Annie kreeg altijd de kriebels van zulke bruggen. Je kon onmogelijk zien of er een tegenligger aan kwam. Het beste wat je kon doen was je ogen dichtknijpen en het gaspedaal indrukken. Zij deed haar ogen dicht. Wilson drukte het gaspedaal in. Ze haalden het. ‘Wat hebben die Italianen?’ vervolgde ze. ‘Eerst was het Joanna Passero, die ene met wie hij naar Estland ging.’

‘Die is niet Italiaans. Ze is Schots. Nu ze gescheiden is, gebruikt ze haar meisjesnaam weer. Ze is nu gewoon weer Joanna MacDonald.’ Wilson bloosde. ‘Nou ja, misschien niet echt gewoon, maar u begrijpt wat ik bedoel. Ze zit bij de criminele inlichtingendienst op het hoofdbureau van het graafschap. Echt een uitblinker.’

‘Ik heb de inlichtingendienst op het hoofdbureau altijd al crimineel gevonden,’ zei Annie. Ze wierp Wilson een achter-

dochtige blik toe. ‘Hoe weet je dat trouwens allemaal?’

Wilson zette zijn bril goed. ‘Dat is een van de voordelen als je maar een eenvoudige agent bent. Het voorrecht van de lage rang. Je krijgt alle roddels te horen.’

Annie glimlachte. ‘Dat herinner ik me nog. Vaag. Maar toch, een gestolen tractor, verdomme. Ongelooflijk.’ Ze tuurde naar een verkeersbord tussen de snel zwiepende ruitwissers. ‘Volgens mij zijn we er, Doug. De boerderij van de Beddoes. Daar heb je het pad.’

‘Ik weet het. Ik zie het.’ Wilson sneed de bocht zo scherp aan dat de auto bijna de greppel in gleeed. De grond was doorweekt en de modder had de consistentie van pap. Ze zetten zich schrap terwijl de auto hotsend en botsend over het vierhonderd meter lange pad naar de boerderij reed, een intensieve test voor de schokdempers die ze waarschijnlijk niet nodig hadden. Het was gelukkig een auto uit het wagenpark van de politie, dacht Annie, en niet haar eigen nieuwe rode Astra.

Wilson reed het erf op, waar de modder net zomin een hartelijk welkom bood, en parkeerde naast een zilverkleurige BMW. Ernaast stond een Range Rover die er gloednieuw uitzag. Het was zo’n typische boerenhoeve met binnenplaats: een boerderij met twee verdiepingen van kalksteen, met een dak van flagstones, omringd door agrarische gebouwen, waaronder een schuur, die ook van kalksteen was en grote houten deuren had met afbladderende groene verf, iets wat eruitzag als een garage van golfplaat, een varkensstal, waarvan de bewoners zich genoeglijk knorrend in modder en erger wentelden, en een kippenren die zo versterkt was dat de lokale vossen waarschijnlijk allemaal met hun staart tussen de benen waren afgedropen.

De gebruikelijke boerderijgeuren overweldigden Annies neus toen ze uit de auto stapte. Daar leverden de varkens ongetwijfeld een belangrijke bijdrage aan, dacht ze. En aan de modder. Je wist nooit waar je doorheen baggerde als je over

een boerenerf liep. De golvende velden met koolzaad, die in mei schitterend heldergeel in bloei zouden staan, zagen er nu mistroostig en dreigend uit onder een sombere, staalgrijze hemel. Een hoog *Wuthering Heights*-gehalte, dacht Annie, al wist ze heel goed dat die een heel eind weg lagen. Donkere wolken dreven boven hen en loosden de ene na de andere bui, sommige zwaar, andere niet meer dan motregen, en de wind floot in de leegte.

Annie was met rode laarzen over haar spijkerbroek, een plastic regenhoedje met bloemetjespatroon en een wollen trui onder een waterdichte jas goed voorbereid op een koude, natte dag op het platteland – het was per slot van rekening pas eind maart. Doug Wilson zag er in zijn M&S-pak, deukhoed en geelbruine regenjas met epauletten en ceintuur iets professioneler uit. Sterker nog, dacht Annie, hij deed denken aan een privédetective uit een film uit de jaren vijftig, afgezien van zijn bril. En als hij zijn hoed afzette, leek hij nog steeds op Daniel Radcliffe in de rol van Harry Potter.

Er was een gewelfde portiek bij de voordeur, waar ze hun regenkleding uittrokken. Toen Annie haar hoedje afzette, viel haar kastanjebruine haar over haar schouders. De blonde haren waren inmiddels helemaal verdwenen; ze had haar haar net zo lang laten groeien tot ze haar eigen kleur weer terug had. Ze kon nu met zekerheid verklaren dat ze als blondine niet meer plezier had gehad.

Een lange, pezige man van halverwege de vijftig, met een fraaie grijze haardos en een licht gebruinde huid, deed open. Hij droeg een spijkerbroek en een rode trui met V-hals op een lichtblauw overhemd. Annie vond dat hij er ondanks de vrijetijdskleding meer uitzag als een zakenman dan als een boer. Hij had een air van rijkdom en macht dat zij nooit eerder met boeren had geassocieerd. ‘Jullie zijn vast van de politie,’ zei hij, voor ze hun politiepas tevoorschijn konden halen. Hij deed de deur helemaal open en stapte opzij. ‘Zijn jullie

jassen nat? Neem ze dan gerust mee naar binnen. Dan zijn ze zo droog.’

‘Dat komt wel goed,’ zei Annie, die in haar handen wreef en haar politiepaspas tevoorschijn haalde. ‘Inspecteur Cabbot en agent Wilson.’

‘Ik ben John Beddoes. Kom verder.’

Op de meeste boerderijen waar Annie was geweest – dat waren er weliswaar niet veel – rook het naar taarten, marsepein, kaneel en kruidnagel, maar bij Beddoes rook het alleen naar luchtverfrisser met een citroengeur.

‘Ik besef dat jullie dit waarschijnlijk erg zonde van jullie tijd vinden,’ zei Beddoes. ‘Om maar te zwijgen van de verspilling van politiemiddelen, maar het is niet het eerste misdrijf van dit type dat we het afgelopen jaar hebben gehad in deze contereinen.’

‘Daar zijn we ons van bewust, meneer,’ zei Annie. ‘Daarom zijn we hier ook.’

Beddoes ging hen voor naar een gezellige zitkamer. Eerst liet hij hen plaatsnemen op een driezitsbankstel dat zeker niet bij DFS was aangeschaft, daarna riep hij zijn echtgenote. ‘Pat! De politie is er, schat.’

Patricia Beddoes kwam de kamer in. Ze was een aantrekkelijke, elegante vrouw met een kapsel dat er duur uitzag en een strakke designerspijkerbroek, sportschoenen en een oranje T-shirt; ze was zeker tien jaar jonger dan haar man. Hoewel ze een zonzakantie achter de rug had, leek haar bruine huidskleur nep, uit een potje, van het soort waarmee alle jonge vrouwen in *Coronation Street* zich optutten. Ze kwam op Annie over als enigszins koel en streng, te veel scherpe hoeken, maar haar uitnodigende glimlach was oprecht, haar handdruk was stevig en ze bood hun meteen thee aan, wat Annie en Wilson dankbaar aannamen. Ze hadden geen van beiden ontbeten. Buiten regende het en de wind joeg de druppels tegen de ruiten, de geparkeerde auto’s en de garage van golf-

plaat. Het leek wel alsof iemand er handenvol grind tegenaan smeed.

‘Wat een beroerd weer, hè?’ zei John Beddoes. ‘En ze zeggen dat het zo blijft.’

Iedereen zei dat het de natste maart was sinds het werd bijgehouden, en Annie zou dat niet tegenspreken. Afgezien van een paar dagen aan het begin van de maand was het ook niet bepaald warm geweest. Er werd zelfs sneeuw voorspeld. En dat allemaal kort op een beroerde winter, die vooral zwaar was geweest voor de boeren, die heel veel schapen hadden verloren door sneeuwjachten op de heide. ‘Ik begrijp dat u op vakantie was?’ zei ze.

‘Inderdaad. Mexico. U denkt misschien dat het een rare tijd is om weg te gaan – als er al een goed moment bestaat voor een boer – maar wij hebben geen schapen of rundvee, ziet u, dus we hoeven ons niet druk te maken over lammetjes of kalfjes.’ Hij knikte in de richting van de keuken. ‘En Patricia moest er echt even tussenuit.’

‘Heel fijn.’ De meeste boeren konden zich volgens Annie geen vakantie naar Mexico veroorloven, aangezien ze altijd leken te klagen over de lage prijzen van zuivelproducten, de onbetaalbare EU-tarieven en wat al niet, maar aan de andere kant was het met al die goedkope vluchten en all-inreizen tegenwoordig waarschijnlijk helemaal niet zo duur. Niet dat Annie het een aantrekkelijke gedachte vond: een zwik herrieschoppers, dik ingesmeerd met kokoszonnebrandcrème en dronken van het slappe bier trok haar net zo weinig aan als een verregende zondag in Wales – of Yorkshire. ‘Ik heb begrepen dat u nog maar net terug bent,’ zei ze.

‘Gisteravond laat. Om ongeveer halftwaalf. We zouden ’s ochtends vroeg thuiskomen, maar de vlucht naar New York had vertraging en we misten onze verbinding. Kortom... u weet hoe dat gaat. De hele dag vastgezet in de wachtruimte van de luchthaven.’

Annie had geen flauw idee, ze was nog nooit in de wacht-ruimte van een luchthaven geweest. ‘Dus toen ontdekte u het?’

‘Inderdaad. Ik zag meteen dat er was ingebroken in de garage en ik heb de politie gebeld. Ik moet zeggen dat jullie er vlot bij zijn. Veel vlugger dan vroeger. Dat ventje in uniform dat gisteravond kwam, leek ook heel meelevend.’

‘Agent Valentine?’ zei Annie. ‘Dat is inderdaad een zeer gevoelige jongeman, meneer.’

‘En wat hebben jullie er tot nu toe mee gedaan?’ vroeg Beddoes.

‘We hebben een beschrijving van de tractor verspreid, meneer – een groene Deutz-Fahr Agrotron als ik me niet vergis – en er zijn mensen naar op zoek, ze houden de havens en dergelijke in de gaten. We hebben de douane gesproken. Zij zijn op de hoogte van de gegevens: een beschrijving, het kenteken, het serienummer van de motor. De dieven zullen die inmiddels hoogstwaarschijnlijk hebben veranderd, maar soms zijn ze lui of onvoorzichtig. Onze ervaring is dat de meeste landbouwvoertuigen heel snel naar het buitenland worden getransporteerd.’

John Beddoes zuchtte. ‘Dan is ie nu waarschijnlijk al in Albanië, verdomme. Hij is minstens honderd mille waard.’

Zijn vrouw kwam binnen met de thee en schonk voor iedereen in. Annie hoorde de radio in de keuken. Ken Bruce, die op Radio 2 gouwe ouwen draaide. *Runaway*. Ze kende het nummer maar kon zich niet herinneren wie het zong.

‘U hebt zeker geen idee wanneer de tractor precies is verdwenen?’ vroeg Annie. Doug Wilson schoof zijn bril weer tegen zijn neus en boog zich over zijn opschrijfboekje.

Beddoes schudde zijn hoofd. ‘We zijn maar een week weg geweest. We hebben eerlijk gezegd niet zo’n groot bedrijf en het is grotendeels akkerland. Een paar granen, groenten, aardappelen. Koolzaad is veruit ons belangrijkste gewas. Wij

leveren aan een gespecialiseerde spijsoliefabrikant uit het hoge segment. Zoals jullie waarschijnlijk hebben gezien hebben we ook een paar varkens en kippen om de plaatselijke restaurants te bevoorraden. Scharrelkippen natuurlijk, als het kan. En de varkens zijn Brits Landras. Prima vlees. Er was vorige week dus eigenlijk niet veel te doen.'

'Ik heb gehoord dat bepaalde varkensrassen aardig wat waard zijn,' zei Annie. 'Geldt dat ook voor die van u?'

'Dat kun je wel zeggen.'

'Waarom zouden ze die dan niet ook hebben meegenomen?'

'Het lijkt me dat die mensen zich specialiseren, denkt u niet? Het is iets heel anders om een tractor te verpatsen dan een varken. Bovendien moet je weten hoe je een varken moet aanpakken. Zo'n dier kan als het wil heel gemeen zijn.'

'Dat zal wel,' zei Annie, hoewel ze helemaal niets van varkens af wist, behalve dat ze stonken en gilden, en dat zij ze niet at. 'Maar nu de dieven weten dat er hier varkens zijn, moet u misschien overwegen uw beveiliging te verbeteren.'

'Hoe moet ik dat aanpakken, anders dan door de hele nacht met een geweer bij de stal te gaan staan?'

'Als ik u was, zou ik dat geweer maar uit uw hoofd zetten, meneer. Dat bezorgt mensen alleen maar problemen. Er bestaan vast speciale hekken, alarmsystemen, gespecialiseerde bedrijven, dat soort dingen.'

'Ik zal me erin verdiepen.'

'Waar was de sleutel?'

Beddoes wendde zijn hoofd af. 'Welke sleutel?'

'Van de tractor. Ik neem aan dat die de nodige beveiliging heeft als hij zo modern en duur is.'

'Ja.'

'Waar bewaarde u de sleutel?'

'Die hing aan een haakje in de garage.'

'En de autosleutels? Van de BMW en de Range Rover.'

Beddoes gaf een tikje tegen zijn broekzak. ‘Die zitten aan mijn sleutelbos. Die heb ik altijd bij me.’

‘Maar toen u weg was had u de sleutel van de tractor niet bij u?’

‘Bent u hier om mij te ondervragen of om mij te helpen mijn gestolen tractor op te sporen?’

Annie en Wilson keken elkaar even aan. ‘Moet u horen,’ vervolgde ze, ‘op dit moment proberen we vast te stellen hoe de tractor is gestolen en het lijkt mij heel belangrijk dat je die kunt starten. Ik bedoel, je kunt hem bepaald niet in een gereedstaande vrachtauto duwen, of wel soms?’

‘Hoe had ik moeten weten dat er zoiets zou gebeuren?’ Beddoes was rood geworden en begon met zijn armen te zwaaien. ‘We hadden haast. Pat... Die klotetaxi stond te wachten. Ik dacht gewoon niet goed na. Allemachtig, de garage zat stevig op slot toen we vertrokken.’

‘John,’ zei zijn vrouw. ‘Kalmere. Denk om je bloeddruk.’

Beddoes streek met zijn hand door zijn haar. ‘Juist. Neem me niet kwalijk.’ Hij wendde zich weer tot Annie. ‘Achteraf weet ik dat het stom lijkt en ik wilde niet dat de verzekeringsmaatschappij erachter kwam, maar ik... Ik bedoel, we zijn bijna altijd hier, dus is het nooit een probleem. Ik laat de tractor vaak gewoon met de sleutel in het contact op het erf staan. Als je erop klimt, wil je hem starten en ermee weggrijden, niet dat je eerst naar die verdomde sleutels moet zoeken. In dit geval was de garage goed afgesloten, ik heb iemand gevraagd een oogje in het zeil te houden. Wat had ik nog meer moeten doen?’

‘Geen idee,’ zei Annie. ‘Wie lette er op uw boerderij toen u weg was?’

‘Frank Lane aan de andere kant van de vallei zou de varkens en kippen voeren en de boel voor ons in de gaten houden. Niet dat we Frank ergens van betichten, natuurlijk. Hij kan net zomin als ik vierentwintig uur per dag de wacht houden.’

Bovendien moet hij voor zijn eigen boerderij zorgen, en die is veel groter dan de onze.' Hij lachte. 'Frank is een échte boer, zoals hij niet nalaat ons te vertellen. En hij heeft die wilde zoon van hem om zich zorgen over te maken. We waren al dankbaar dat hij überhaupt kon bijspringen.'

'Waarom noemt u zijn zoon wild?' vroeg Annie.

'O, dat is altijd een lastpost geweest, al sinds hij een jochie was. Ondeugende dondersteen. Hij kreeg een tijdje terug problemen met de politie.'

'Wat voor problemen?'

'Frank weidde er niet over uit, maar volgens mij had het iets met een gestolen auto te maken. Joyriding. Hij kreeg een voorwaardelijke straf, een taakstraf of iets dergelijks. Ik zei er liever niets over tegen Frank, maar die jongen leek mij eerlijk gezegd altijd een beetje lui en een foute jongen. Hij woont niet meer op de boerderij, maar hij gaat wel af en toe bij zijn vader langs.'

'En is hij in staat om een tractor te stelen?'

'Dat zeg ik niet. Volgens mij is hij diep in zijn hart niet oneerlijk.' Beddoes zuchtte diep. 'Alleen misleid. Frank noemt mij een hobbyboer. Lacht me achter mijn rug om uit, zoals ze allemaal doen. Ze hebben wel gelijk, denk ik. Maar ik ben wel op een boerderij geboren en heb er tot mijn twaalfde gewoond, verdorie.'

'Juist,' zei Annie. 'Is er sprake van verbittering tussen u en de andere boeren hier?'

'Ik zou het niet echt verbittering willen noemen. Eerder afgunst. Ze plagen me, bespotten me, laten me niet toe tot hun coterietjes, maar zo zijn ze nu eenmaal. U kent de mensen uit Yorkshire. Het kan jaren duren voor ze je accepteren, als ze het al ooit doen.'

'Zijn er de laatste tijd aanvaringen geweest, ruzies?'

'Niet dat ik weet.'

'Ik evenmin,' zei Patricia.

Annie noteerde dat ze later een praatje moest maken met Frank Lane en zijn 'wilde zoon'. Diegenen die verantwoordelijk waren voor de recente inbraakgolf op het platteland gebruikten volgens de ontvangen informatie 'verkenners', meestal plaatselijke chauffeurs van bezorgdiensten of rondtrekkende landarbeiders, die een vertrouwensband kweekten door de boeren te helpen bij het onderhoud, de oogst of ongediertebestrijding, al naar gelang het seizoen. Een 'wilde zoon' kon gemakkelijk in zo'n opzette verwickeld raken als er goed voor werd betaald. Of als er drugs in het spel waren. Er waren heel wat hennepboerderijen in de omgeving. Niet dat Annie er kwaad in zag af en toe een hijs te nemen. Zij was per slot van rekening in haar jeugd omgeven geweest door dat spul in de kunstenaarskolonie buiten St. Ives, waar ze had gewoond met haar vader en een voortdurend wisselende groep bohemiënachtige types en regelrechte nietsnutten, misschien zelfs wel een paar kleine drugsdealers. Maar de politie maakte zich niet druk om een paar jointjes; het ging om grotere zaken, vette winsten, dat trok het akeliger type internationale misdadigers en bendes aan. Voor zulke lieden kon je moeilijk een oogje dichtknijpen.

'Hebt u überhaupt wel een beveiligingssysteem?' vroeg Annie.

Beddoes snoof. 'Wat, hier? Pure geldverspilling, zoals ik al tegen die agent zei. Iedere zichzelf respecterende crimineel zou er allang vandoor zijn als hier een patrouillewagen verscheen, zelfs als er toevallig een beschikbaar was op het moment dat je hem nodig hebt.'

Hij had vermoedelijk gelijk, realiseerde Annie zich. Toen ze eenmaal alle gegevens had verzameld die ze John Beddoes kon ontfutselen, leek er weinig reden om te blijven. Annie kwam in beweging en gaf Doug Wilson een knikje. 'We nemen contact met u op zodra we iets weten,' zei ze. 'Voor we gaan nemen we alleen nog even buiten een kijkje.'

‘Gelijk hebt u,’ zei Beddoes. ‘Hou me alstublieft op de hoogte.’

‘Dat zullen we doen.’

Patricia Beddoes kwam achter haar man aan, met haar hand op zijn schouder. ‘Bedankt voor de thee, mevrouw Beddoes,’ zei de immer beleefde jonge Doug Wilson.

‘Niets te danken. Tot ziens.’

Nadat ze hun regenkleding weer hadden aangetrokken, ploeterden ze naar de garage waar John Beddoes zijn tractor had geparkeerd. Agent Valentine had deze natuurlijk al bekeken en ze zagen niets wat hij niet in zijn rapport had gezet. Het leek erop dat het met een koevoet was gedaan, dacht Annie. Het hele metalen beslag was van de houten deur gewrikt en het zware hangslot, dat in de modder lag, was nog heel. Annie nam er in situ een foto van met haar mobieltje, haalde een plastic zak uit haar jaszak, pakte het slot voorzichtig op met het puntje van een potlood en liet het in de zak vallen.

‘Een kind had binnen vijf seconden kunnen inbreken in die garage,’ zei Annie met weerzin. ‘Kom, Doug. Als we weer op het bureau zijn, sturen we er een paar mensen van Forensische Opsporing naartoe om de modder te doorzoeken. Er is geen haast bij.’

‘Arme Beddoes,’ zei Wilson, toen de ruitenwissers in actie zwipten en de politie-Volvo trillend tot leven kwam.

‘O, je hoeft geen medelijden met hem te hebben. Die BMW daar lijkt mij nieuw. En het is een dure tractor, zoals je al zei.’

Annie maakte het zich zo aangenaam mogelijk in de passagiersstoel door tegen het beslagen raampje naast haar aan te leunen. Anders dan Banks, die volgens haar altijd het heft in handen moest hebben, kon het haar niets schelen wie er reed. Sterker nog: des te beter als zij het niet was. Ze reed niet graag auto, vooral niet met zulk weer. En er reden tegenwoordig ook te veel hufters rond, wat voor weer het ook was. De week begon niet goed, vond ze. De maandagochtend was

pas half om, maar haar rug deed nu al pijn en ze wilde niets liever dan thuis met een stapel roddelbladen naast zich in een warm bad liggen.

Toen brigadier Winsome Jackman aankwam bij het verlaten vliegveld stond er al een patrouillewagen bij de poort; twee agenten in uniform, van wie er een een sigaret rookte, stonden te praten met een man aan de andere kant van het hek. De man was lang en slank, droeg een camouflagejack, een waterdichte broek, stevige wandelschoenen en een zwart honkbalpetje waarop een gestileerde witte 'A' stond. Hij was langer dan Winsome, maar hij stond een beetje gebogen en leunde op een wandelstok. Ze wist niet of dat een accessoire of noodzaak was. Het viel met die honkbalpet ook lastig uit te maken hoe oud hij was, maar hij leek te jong om een wandelstok nodig te hebben, tenzij hij een ongeluk had gehad. De neus van de beagle die rustig naast hem zat begon te trillen toen Winsome naderde.

De agent stelde zich voor, liet haar sigaret vallen en trapte die uit toen Winsome naast haar kwam staan. Ze had het bericht gekregen dat iemand had gemeld dat hij een bloedvlek gezien dacht te hebben in een verlaten hangar, vlak bij het spoor. Het was haar taak erheen te gaan en de situatie op te nemen, het voor en tegen af te wegen van de inzet van een kostbaar team van Forensische Opsporing. De wind rukte aan haar haren en leek dwars door haar heen te gaan. De regen voelde als een koude douche.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Winsome.

‘Hij is afgesloten met een hangslot, mevrouw,’ zei een van de agenten, op de poort wijzend. ‘Omdat er niets urgents aan de hand is, leek het ons het beste om op u te wachten.’

Winsome keek naar de man aan de andere kant van het hek. Onwillekeurig zag ze hem als een gevangene in een of andere bajes of krijgsgevangenkamp. Hij had iets van een militair, al

zou het haar moeite kosten om precies te zeggen waar dat aan lag. ‘Hoe bent u daar terechtgekomen, meneer..’

‘Gilchrist. Terry Gilchrist. Aan de zijkant zit een gat. Maar ik zou het niet aanbevelen. Het is heel krap en het is daar smerig.’ Hij wees op de voorzijde van zijn jas en knieën van zijn broek, die onder de modder zaten. Winsome droeg een zwarte spijkerbroek en een winterjas met ceintuur, niet bepaald haar mooiste kleren, maar ook niet iets wat ze door de modder wilde slepen. Ze vermoedde dat de agenten ook geen zin hadden gehad om door een gat in het hek te kruipen en hun uniform vies te maken. ‘Weet u wie de eigenaar hiervan is?’

‘De overheid waarschijnlijk. Gaat u mee naar binnen?’

Winsome zuchtte. ‘Een goede rechercheur is altijd goed voorbereid,’ zei ze en ze liep terug naar haar auto. Ze opende de kofferbak, haalde er een zaklamp en een betonschaar uit en liep naar de poort. Ze gaf de lamp door het hek aan Gilchrist en met een snelle, harde knip van de betonschaar maakte ze het hangslot open, dat op de grond kletterde. Vervolgens duwde ze met hulp van Gilchrist de poort open. De twee helften knarsten over de halfronde sporen die al in het gebarsten beton waren geëtst. Hij werd misschien niet vaak geopend, merkte Winsome op, maar wel zo nu en dan, en aan de sporen te zien tamelijk recent nog.

Gilchrist glimlachte naar haar. ‘Bedankt dat u me hebt gered,’ zei hij. ‘Ik kreeg al bijna het gevoel dat ik hier nooit meer uit zou komen.’

Winsome glimlachte ook. ‘Dat komt u ook niet. Dat duurt nog een hele poos.’

Gilchrist draaide zich om. ‘Loop maar achter me aan.’

Terwijl hij naar de ingang van de hangar liep, met de hond naast zich, tikte zijn stok op het beton. Winsome zag aan de manier waarop hij mank liep dat zijn wandelstok geen aanstellerij was. Maar wat was hem overkomen? Een ongeluk? Een oorlogsverwonding?

Winsome bleef in de deuropening staan en nam de hangar in zich op. Ze kon zich voorstellen dat er een paar vliegtuigen in pasten. Ze had geen flauw idee hoeveel Lancasters of Spitfires er in een squadron zaten, laat staan of deze hangar in oorlogstijd was gebruikt. Haar grootvader van moederskant had gevochten in de Tweede Wereldoorlog, herinnerde ze zich, en hij was ergens in Normandië gesneuveld, kort na D-day. Ze betwijfelde of daar nog veel andere Jamaicanen bij waren geweest; hij moest zich ontheemd en angstig hebben gevoeld. Door een plaats als deze moest ze aan dat soort dingen denken.

Gilchrist bleef staan bij een bepaald gedeelte van de betonnen vloer en de hond begon te kwispelen. Winsome kwam naast hem staan, hield haar zaklamp op ooghoogte en scheen ermee op de grond.

Ze zag op het stuk gebarsten beton waar Gilchrist op wees: een grote donkere vlek in de vorm van Zuid-Amerika. Die leek wel degelijk op geronnen bloed. De bekende geur van rottende materie hing er ook. Ze hurkte om het beter te kunnen zien. Rond het gedeelte waar Brazilië zou moeten liggen, zag ze aan de rode vlek vastgekleefde botstukjes en grijze materie. Hersenen, dacht ze, en ze pakte haar mobieltje. Misschien zaten ze er allebei naast, misschien was het verf, of een mengsel van water en roest, maar nu ze het met haar eigen ogen had gezien, begreep ze precies waarom Gilchrist zo bezorgd was geweest en de politie had gebeld. Het kon dierlijk bloed zijn, maar dat zou een eenvoudige test uitwijzen.

Winsome toetste het nummer van het politiebureau in, zette de situatie uiteen en vroeg of ze districtschef Gervaise op de hoogte wilden stellen, en of ze Jasminder Singh, forensisch bloedvlekkenanalist, en agent Gerry Masterson naar de hangar wilden sturen om het bloed te bekijken.